

[Bording.]

tror ikke ret mange af Tingets Medlemmer havde Kendskab til det, og i alt Fald var det mig helt ubegribeligt, at der skulde foregaa en saadan Dyrkning og Fremstilling af Sukkerstof uden om Rationeringen og uden om de almindelige Regler. Jeg er derfor blevet meget forbavset over at se, at noget saadant er Tilfældet, og jeg er det navnlig, naar man ser paa den højtærede Handelsministers Udtalelser ved Sagens Forelæggelse, hvor han siger efter at have gjort Rede for Sukkerroearalernes Tilbagegang gennem Aarene, at det betyder en saadan Tilbagegang i vor Produktion, at det er nødvendigt at bevare en streng Rationering af Sukker her i Landet.

Det er mig derfor meget forbavsende, at man efterhaanden er naaet til den Tilstand, at vi har ca. 70 000 Tdr. Land Sukkerroer til Dyrkning til Sukkerfabrikkerne i al Almindelighed, men uden for Rationeringen viser det sig efter de Oplysninger, vi har faaet i Udvalget, at der dyrkes ca. 8 000 Tdr. Land, det vil sige, at saadan noget som 11 pCt. af den normale Dyrkning gaar udenfor. Vi har faaet oplyst, at det meste af de Sukkerstoffer, der fremkommer herved, gaar til Industrien, men noget af det gaar tilbage til de Sukkerroedyrkere, som er inde paa denne Dyrkning. Det vil altsaa sige, at der er nogle, der begunstiges i hele vor Sukkerforsyning, dels nogle Industrier, som faar mere end de, der følger med i Fordelingen mellem Industrien og Husholdningerne, har regnet med, og dels nogle Forbrugere, som paa den Maade sikrer sig et Forbrug ud over, hvad andre faar.

Denne Udvikling er begyndt, har vi faaet at vide, i Efteraaret, September—Oktober 1943, altsaa efter at Tyskerne havde fjernet Ministrene fra deres Virksomhed. Den betød naturligvis, da den ikke kom offentligt frem, at hele Befolkningen fik en vis ekstra Forsyning, som Tyskerne ikke fik Lejlighed til at kontrolere. Ganske vist var det efter min Mening en Forsyning, som ikke var værdifuld, da det var noget, der gik til Industrien og formodentlig derfor til Sukkervarer o. lign., som kan være meget godt for Befolkningen, men som dog ikke er det allernødvendigste. Men det var der vel ikke noget at sige til, for havde man prøvet at forhøje Rationerne med det, havde vi utvivlsomt mødt Modstand hos Tyskerne, saa det ikke var lykkedes. Men jeg forstaaer ikke, hvorfor Embedsmændene i Handelsministeriet godkendte denne Ordning i Efteraaret 1943, for den kan ikke gennemføres, uden at Handelsministeriet faar det at vide.

Det er nemlig det gode ved Sukkeret, og derfor er det meget nemmere at gennemføre en Rationering af Sukker end af andre Varer, at det ikke kan fremstilles uden at passere en Fabrik; derfor er det ikke saa vanskeligt at kontrolere og holde Styr paa det som paa saa meget andet.

Jeg forstaaer ikke, at man gik ind paa en Udvikling, som betød saa meget, og naar jeg erindrer det Samarbejde, der var mellem Embedsmændene, som havde Ansvaret i den Periode, og de politiske Partier her i Rigsdagen, forstaaer jeg ikke, at man ikke meddelte Partierne, at man havde accepteret en saadan Ordning. Det vilde jeg have fundet rigtigt. Og jeg kan i hvert Fald ikke se rettere, end at det er i højeste Grad beklageligt, at Handelsministeriet ikke i Sommeren 1945, efter at Tyskerne var ude af Landet, gav Meddelelse om denne Sags Opstaaen, dens Betydning og Omfang, og hvordan den virker. Jeg forstaaer ikke, hvorfor man har undladt at give Rigsdagen Meddelelse herom, og navnlig var der Anledning til det, da man gennemførte en Forlængelse af den Lovanordning, som var udstedt i Embedsmændenes Periode.

Men jeg synes navnlig, at det er fuldkommen ubegribeligt og uforstaaeligt, ja, jeg vil sige uanstændigt, at Handelsministeren nu fremsætter Forslag om en Forlængelse af Sukkerloven, uden at der gives nogen som helst Oplysning om, at saadan noget finder Sted, og at saadan noget agter man ogsaa at fortsætte med i indeværende Aar. Jeg er fuldkommen klar over, at det maaske kan være godt, at der fremstilles saa meget mere Sukker, end der fremstilles ad den almindelige Vej, eller at det i alt Fald er udmærket, at man faar saa meget mere Sukker frem, men jeg begriber ikke, hvorfor man skal holde det uden for Rationeringen, og hvorfor man skal holde Rigsdagen uden Kendskab til en saadan Ordning. Man er da ogsaa inden for Udvalget fuldkommen enig om, at dette Sukker maa ind under Rationeringen.

Naar det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen sagde, at det ved Ændringsforslag Nr. 1 var sikret, at dette vilde ske — ikke fordi han turde garantere, at det var rigtigt, men fordi andre, efter hans Mening mere sagkyndige, havde sagt, at dette var dækket ved Ændringsforslag Nr. 1 —, maa jeg sige, at det er ikke rigtigt. Jeg har netop udtrykkelig i Udvalget sagt, at det, der er dækket ved Ændringsforslag Nr. 1, er, at den Fremstilling, der her er Tale om, kun kan ske med Handelsministeriets Billigelse. Det er det første Skridt til at holde Styr paa det, men det næste er, at man maa have